

[Inger Gautier Schmit.]

højere Grad end den nuværende Ordning til at løvfæste og stadfæste det offentliges Pligt til at være den store Administrator, den store Forsørger.

Mine Udtalelser i saa Henseende knytter sig særlig til Forsørgelseslovforslaget, navnlig hvor dette kommer ind paa Filantropi og Børneforsorg. Nu kan den højtærede Minister jo meget vel sige, at Grundloven forpligter Samfundet til at hjælpe alle dem, som ikke kan hjælpe sig selv, og Ministeren kan ogsaa sige, at denne hans Opfattelse af Staten som den, der har Forsørgerpligten overfor de svage, yderligere er understreget ved Fattigloven af 1891.

I Grundloven siges der, som bekendt, — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne benytte mig af enkelte Citater —

„Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis Forsørgelse ikke paahviler nogen anden, er berettiget til Hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyder.“

Denne det offentliges Pligt er forstærket i Fattigloven af 1891, hvis Formaaalsparagraf siger:

„Det offentlige er pligtigt til at komme enhver til Hjælp, for saa vidt og saa længe han ikke er i Stand til at forskaaffe sig og sine det nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, dog imod Erstatning af den eller dem, hvem det ifølge nedestaaende Regler paahviler at forsørge eller understøtte den paagældende. Den, der modtager saadan Hjælp, er underkastet de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde.“

Forslag til Lov om offentlig Forsorg gaar endnu videre end Fattigloven af 1891, idet den i sin Formaaalsparagraf, § 1, ganske undlader at tale om Erstatning og Forpligtelser, som man skal underkaste sig, men kun udtaler sig om, hvorvidt vedkommende i øvrigt opfylder de i denne Lov fastsatte Betingelser for at erholde Hjælp. Mulighederne for at erholde Hjælp er i Lovforslaget ganske overordentlig stærkt udvidet, og de Virkninger af den nugældende Lovgivning, der hidtil har gjort sig gældende, nemlig Fattiglovens Virkninger, er omtrent

ganske forsvundet, i hvert Tilfælde indskrænket til det yderst minimale.

Ministeren vil rimeligvis paastaa, at dette, at han saa skarpt har trukket Betingelserne op, netop vil vise sig at være i høj Grad en Hindring for Misbrug af offentlig Hjælp. Men jeg frygter i høj Grad for, at man ved, som sket er, at fastslaa og løvfæste Kravet, ved ad alle disse mangeartede Veje at forpligte det offentlige til at yde Støtte, tillige i høj Grad kan komme til at virke svækkende paa det private Initiativ og Selvopholdelsesdriften og derved kan, ja, jeg vil ligefrem sige fremkalde den Skare trængende, som vil søge Hjælp gennem offentlig Foranstaltning, der her saa rundeligt bliver tilbudt.

Naar hertil saa kommer, at Fattighjælps Virkninger, som vel nok i Aarenes Løb har afholdt nogle fra at ligge det offentlige til Byrde, omtrent bortelimineres, vil dette ogsaa fremkalde en Svækkelse i den Villie til at ernære sig selv, som er meget værdifuld i et Folk.

Den højtærede Minister udtalte i Gaar — jeg har ikke set Fortrykket, men jeg husker, at han sagde det —, at man her i Danmark var særdeles vidtgaaende i Retning af Fattighjælps Virkninger. Det er meget muligt; men man kan ikke alene ud fra statistiske Tal belyse dette, thi der er saa mange forskellige Forhold, som her har Betydning. Jeg erindrer, at Ministeren navnlig nævnte, at man i Tyskland havde overordentlig ringe Virkninger af Fattighjælps Virkninger; men hvis jeg ikke husker fejl, udtalte den højtærede Minister tillige, at man i Tyskland havde en ganske overordentlig stor Udgift pr. Individ netop til Fattighjælp, og dette maa selvfølgelig bringe den Slutning, at de ikke kan have disse meget store Udgifter til at virke med Fattighjælps Virkninger paa samme Maade som her i Landet. Dette er ganske selvfølgelig. Altsaa kan man ikke føre Tallene over uden at tage mange andre forskellige artede Forhold med i Betragtning.

Jeg forstaar meget vel, at Ministeren gennem sit Forslag tilsigter at støtte Selvhjælps-Princippet gennem Understregning af Forsikring og Hjælp til Selvhjælp; men skønt dette har været Ministerens Tankegang, er det paa saa mangfoldige Maader alligevel fraveget i Lovforslaget, idet Mi-